

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2023, č. j. MPSV-2023/93747-916, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 9. 2024, č. j. 42 Ad 16/2023-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Správní orgány nepřiznaly žalobci dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2023. Žalobce totiž přes výzvu nedoložil nájemní smlouvu pro byt uvedený v žádosti na nárokové období. Navíc ani jiný označený byt, k němuž nájemní smlouvu předložil, nelze považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud zamítl. I když se u splnění podmínek pro vznik nároku na příspěvek na bydlení zjišťuje rozhodný příjem za kalendářní čtvrtletí předcházející kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, užívání bytu se dokládá od data uplatněného nároku na dávku uvedeného v žádosti po celou dobu daného kalendářního čtvrtletí. Pokud tedy žalobce podal žádost na byt č. 8 na adrese M. 147, Č. K., a uplatňoval nárok ke dni 1. 1. 2023, správní orgány zkoumaly, zda je nájemcem pro nárokové období, tedy od 1. 1. 2023 do 31. 3. 2023. Správně žalobce vyzvaly, aby doložil nájemní smlouvu k bytu č. 8, nebo aby náležitě upravit číslo bytu v žádosti o dávku (s žádostí totiž zároveň předložil nájemní smlouvu k bytu č. 9 na stejné adrese na období od 1. 1. 2023 do 31. 12. 2023).

[3] Jestliže žalobce reagoval na tuto výzvu odkazem na nájemní smlouvu k bytu č. 8 na období od 1. 10. 2022 do 31. 12. 2022, kterou správním orgánům předložil již v předchozích řízeních, správní orgány postupovaly správně, když žalobci příspěvek na bydlení nepřiznaly. Krajský soud dále doplnil, že správní orgány zjistily, že byt č. 9 nebyl bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, přičemž krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že byt č. 8 rovněž v minulosti nesplňoval tytéž požadavky.

II. Argumentace účastníků řízení

[4] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). V části I. označil dosud ve věci vydaná rozhodnutí a další zákonné náležitosti, v části II. shrnul skutkový stav, v části III. nazvané „nezákonnost předmětných rozhodnutí ÚP a MPSV“ zopakoval argumentaci obsaženou v žalobě, přičemž v bodě 8 podrobněji rozepsal své výhrady vůči správním rozhodnutím, pokud jde o hrazení nákladů na bydlení a období, ve vztahu k němuž má být posouzen charakter užívaného bytu, a v bodech 9 až 13 téměř doslova zopakoval žalobní výtky. Teprve v bodě 14 tvořícím část IV. nazvanou „nezákonnost předmětného rozhodnutí KS-Ú.n.L.“ brojí stěžovatel proti rozsudku krajského soudu. Jeho nezákonnost spatřuje v přisvědčení správním orgánům při posouzení právní otázky, zda pro příspěvek na bydlení od 1. 1. 2023 je byt č. 9 užívaný od téhož data bytem ve smyslu § 24 odst. 1 a 5 zákona o státní sociální podpoře. Na tuto otázku dává podle stěžovatele odpověď § 51 téhož zákona, podle něhož se jedná o skutečnost, která nemá na přiznání příspěvku na bydlení žádný vliv. Soudce, který takovou úvahu učinil, naplnil podle stěžovatele skutkovou podstatu trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na své vyjádření k žalobě, neboť považoval námitky shodné s těmi žalobními.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat otázkou přípustnosti kasační stížnosti, neboť posouzení přijatelnosti podle § 104a odst. 1 s. ř. s. zahrnuje zjednodušené věcné posouzení, což připadá v úvahu pouze u kasační stížnosti přípustné.

[7] Krajský soud posuzoval z pohledu uplatněných žalobních bodů zákonnost napadeného správního rozhodnutí pouze ve vztahu k otázce, k jakému okamžiku se posuzuje splnění podmínky podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, že nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, tedy k jakému okamžiku správní orgán zkoumá, že žalobce je nájemcem bytu ve smyslu citovaného ustanovení (bod 9 napadeného rozsudku). Krajský soud vyslovil svůj právní názor na tuto otázku v bodech 15 až 18 napadeného rozsudku. Dospěl k závěru, že na rozdíl od rozhodného příjmu je nutné zkoumat užívání bytu ve vztahu ke kalendářnímu čtvrtletí, na které se o dávku žádá, nikoliv do minulosti. Aproboval tedy postup správních orgánů, jež vyžadovaly od stěžovatele předložení nájemní smlouvy k bytu č. 8 na adrese M. 147, Č. K., pro nárokové období, tedy od 1. 1. 2023 do 31. 3. 2023. Stěžovatel však nedoložil, že je nájemcem v žádosti uvedeného bytu č. 8 pro nárokové období (dle předložené nájemní smlouvy jím byl do 31. 12. 2022, tedy v předchozím období).

pokračování

[8] Nad rámec tohoto rozhodného důvodu krajský soud doplnil, že stěžovatel by nebyl úspěšný se svou žádostí, ani kdyby změnil označení bytu z č. 8 na č. 9, k němuž nájemní smlouvu vztahující se k aktuálnímu čtvrtletí doložil, neboť byt č. 9 dle správních orgánů nesplňuje požadavky na byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře (stejně jako tyto požadavky nesplňoval ani byt č. 8, jak zjistil krajský soud ze své úřední činnosti v jiných řízeních už dříve). Je však zřetelné, že krajský soud k těmto otázkám nevyjádřil svůj právní názor, ani jejich perspektivou rozhodnutí žalovaného nepřezkoumával. Jednalo se spíše o vstřícný krok směrem ke stěžovateli ve snaze upozornit jej na další problematické body jeho žádosti.

[9] Stěžovatel však v kasační stížnosti směřoval své argumentační úsilí právě jen vůči tomuto „upozornění“ krajského soudu obsahujícímu pouze hypotetickou úvahu, a nikoliv k nosným důvodům napadeného rozsudku. Argumentace v kasační stížnosti tedy zcela míjí důvody, na nichž je napadený rozsudek založen. Polemika s důvody, o něž se napadený rozsudek neopírá, nemůže být úspěšná.

[10] Ačkoli je součástí kasační stížnosti i argumentace obsahově se vymezující vůči právnímu názoru žalovaného, který ve vztahu ke klíčové právní otázce zaujal i krajský soud (část III kasační stížnosti), nelze tyto argumenty považovat za důvody kasační stížnosti. Předmětem řízení o kasační stížnosti je totiž přezkum kasační stížnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu, nikoli daná forma činnosti veřejné správy, která byla předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020-66, č. 4592/2024 Sb. NSS, bod 64, a dále např. usnesení NSS ze dne 29. 11. 2024, č. j. 8 As 189/2023-42). Stěžovatel se v části III. kasační stížnosti výslovně vymezuje pouze proti rozhodnutím správních orgánů, navíc je zřejmé, že se až na bod 8 jedná o téměř doslovné zopakování žalobní argumentace. Úpravy provedené v bodě 8 kasační stížnosti pouze doplňují teze obsažené již v obsahově obdobném bodu 7 žaloby o detaily a příklady.

[11] V kasační stížnosti tudíž nebyly uplatněny žádné přípustné kasační důvody, tedy námitky, které by mířily proti důvodům, pro které krajský soud žalobu zamítl. Kasační stížnost je proto nepřípustná, neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., takže je namístě její odmítnutí [§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

[12] Nejvyšší správní soud stěžovatele nevyzýval k doplnění kasační stížnosti o další kasační námitky, neboť podaná kasační stížnost důvody obsahovala (byť šlo o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.). Postup podle § 109 odst. 1 ve spojení s § 106 odst. 3 s. ř. s. je namístě jen v situaci, kdy kasační stížnost neobsahuje vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni) a spíše jen ohlašuje úmysl uplatnit k výzvě soudu konkrétní kasační důvody. Nebývá v ní proto kromě označení účastníků, napadeného rozhodnutí a citace některých písmen § 103 odst. 1 s. ř. s. žádný další text. Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. však není určen k tomu, aby soud, který obdrží podání argumentaci obsahující, nabádal stěžovatele k uvedení alespoň jednoho přípustného důvodu (usnesení NSS ze dne 30. 3. 2023, č. j. 2 As 302/2022-31, bod 8, a ze dne 19. 12. 2024, č. j. 2 Ads 228/2024-33, bod 7).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2025

Eva Šonková
předsedkyně senátu